

NaZdraVÍ

náchodská zdrávka ví

1 . číslo 2022/23

Střední zdravotnická škola Náchod
Evangelická akademie

Obsah

STÁTNÍ SVÁTKY	2
POSTŘEHY Z ADAPTAČNÍHO KURZU.....	3
Křížovka:.....	5
ROZHOVOR S MGR. MONIKOU LÁZŇOVSKOU	6
CESTA NEJMENŠÍHO ODPORU	7
MATURITNÍ KULT	8
ZÁJEZD DO ANGLIE ZA HARRY POTTEREM A K MOŘI.....	9
LÁSKA PŘES PANIKU.....	15
Focení tříd	18
Soutěžní kvíz.....	19
ONKO DEN.....	20
CHVILKA POEZIE.....	22
ROZHOVOR S MGR. PETROU HANUŠOVOU.....	23

STÁTNÍ SVÁTKY

Proč byly 28. října zavřené obchody?

Mnozí z vás vědí, že 28. říjen je v kalendáři zapsán jako „**Den vzniku samostatného Československa.**“ A následuje otázka: „A my jsme byli někdy nesamostatní?“ Odpověď: „Ano.“ Patřili jsme pod Rakousko-Uhersko a vládl nám cizí panovník, tj. ne Čech. Už je to dávno... Ani vaše babička s dědečkem si to nepamatují. Nebudu tady rozebírat historii; kdo, s kým, proč a zač... Mnozí z vás to se mnou již probrali. A kdo ne, toho to čeká.

Neměli bychom ale zapomínat na významné události. Nejde jen o vznik samostatného Československa, což je samozřejmě důležité, ale hlavně o SVOBODU. Svobodu, kterou jsme si jako národ sami pro sebe vydobyli. Stali jsme se národem, který získal svůj stát. A víte, že i v dnešní době existuje mnoho národů, kteří svůj vlastní stát nemají? Proto bychom neměli naši svobodu brát na lehkou váhu. Musíme si svůj stát opečovávat a chránit ho.

Proč nepůjdeme 17.11. do školy?

17. listopad bohužel není ve svém plném významu tak známé datum, ale je o to pestřejší.

17. listopadu 1939 byly na popud A. Hitlera zavřeny všechny vysoké školy v Protektorátu Čechy a Morava. A proč? No, protože Češi 28. října 1939 demonstrovali věrnost Československé republice a svoji nevěli s okupanty – Němci. Opět to byla SVOBODA, kterou jsme chtěli! A kdo nám ji bral? Nacisté.

Po 50 letech následoval 17. listopad 1989. Studenti chtěli nejprve uctít události roku 1939, ale pod tlakem doby se situace změnila. A zase tu byly demonstrace. Demonstrace studentů a nejen jich za? Za SVOBODU! A kdo nám ji bral? Komunistická strana Československa. Jak to dopadlo? To jistě všichni víte, když můžete cestovat po světě a poslouchat cizojazyčné písničky a filmy.

Stále se objevuje ve spojitosti se 17. listopadem motiv „boje za svobodu.“ Není tedy divu, že je v kalendáři tento

den zapsán jako „Den boje za svobodu a demokracii“ a „Mezinárodní den studentstva.“

A víte, že svátek „Mezinárodní den studentstva.“ se od nás rozšířil do celého světa? Můžeme být na to právem pyšní. Takže nejen Čapkovo slovo robot...

Vidíte, jak je svoboda křehká?
V jednom století jsme o ni museli bojovat hned třikrát.
NEZAPOMÍNEJME!

POSTŘEHY Z ADAPTAČNÍHO KURZU

Jelikož nám začal nový školní rok, tak jsme poprosili naše nové prváky, kteří jeli na adaptační kurz do Bělče nad Orlicí, aby nám napsali pár vět o svých zážitcích a pocitech z adaptačního kurzu, na který jeli, aby se seznámili, skamarádili, vybrali si svého parťáka do lavice a hlavně, aby se z nich stala dobrá parta, která společně vydrží do maturity a ještě dál.

Adapťák byl moc super, jsem moc ráda, že jsem tam jela. Našla jsem si spoustu nových kamarádů a z naší třídy se stal o trochu lepší kolektiv díky všem hrám a programu, které pro nás připravili učitelé. Jen mě nebavila cesta do tábora, která byla trochu vyčerpávající, ale stálo to za to.

Adapťák byl super, moc jsem si to užila. Procházky byly náročné, ale užité, a aspoň jsme neseseděli v táboře u mobilu. Po večerech jsme seděli u táboráku a zpívali. Učitelé i kolektiv byli strašně fajn.

Na adapťáku se mi líbilo. Vyšlo nám hezké, teplé počasí a na delší procházky, které jsme měli kolem skanzenu a jezera bylo akorát. Suprově jsme se všichni seznámili, díky seznamovacím hrám a výletům, které jsme společně ušli.

Adapťák se mi líbil. Poznala jsem spoustu nových a skvělých lidí, jak spolužáky, tak učitele. Jídlo bylo moc dobré a nálada ještě lepší, moc jsem si to užila.

Na adaptačním kurzu jsme se koupali v rybníce, který byl nedaleko od našich chatek. Na záchodech a u sprch byla spousta pavouků. Vždy po večeři jsme se sešli u ohně a zpívali jsme písničky.

Adaptační kurz byl moc fajn. Nejvíce se mi líbila atmosféra u táboráku. Hodně jsem si to užila, bavilo mě to tam.

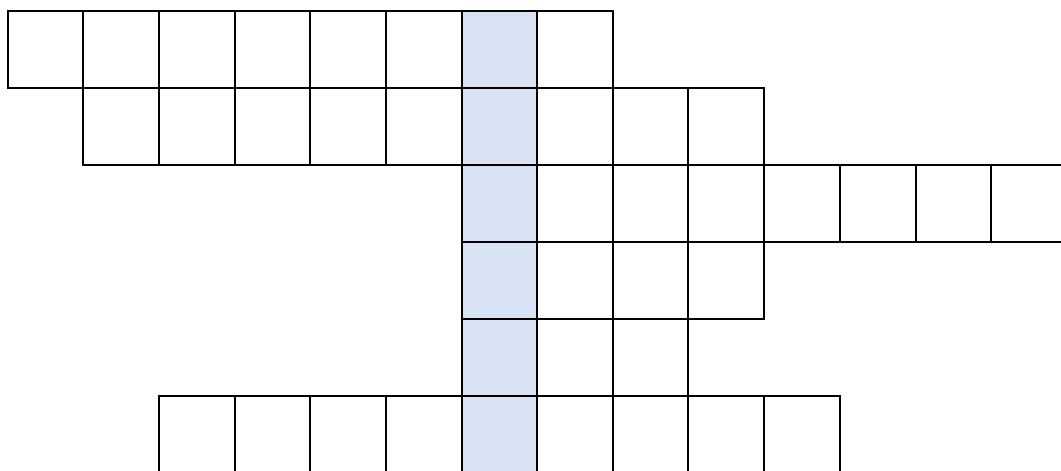
Moc se mi tam líbilo, našla jsem si nové kamarádky, se kterými jsem hrála různé hry a chodila na výlety. Po třech dnech se nám ani nechtělo domů.

Na adaptáku bylo fajn. Chábři byli na úrovni. Nejlepší bylo poslouchání phonku.

Křížovka:

1. Jak se jinak řekne střední rovina?
2. Jak se jinak řekne šípová rovina?
3. Dolu, směrem od hlavy
4. Obydlí králů
5. Jaká řeka je druhou nejdelší v Polsku?
6. Co nám skončilo?

TAJENKA .....

ROZHOVOR S MGR. MONIKOU LÁZŇOVSKOU

Jelikož se jmenujeme Na zdra ví i náchodská zdrávka ví, tak jsme se chtěli ujistit, že taky budeme vědět něco o našich učitelích. Naše první oběť byla naše vážená paní zástupkyně a zakladatelka časopisu Mgr. Monika Lázněvská. Tady máte odpovědi na otázky, které jsme si vymysleli.

1. Jak jste se dostala k práci učitelky, co Vás k tomu dovedlo?

Já jsem chtěla být učitelkou od 1. třídy, časem mě to nepřešlo, možná i proto, že mám 3 mladší bratry a velmi ráda někoho poučuji.

2. Proč jste si vybrala učit zrovna na naší škole?

Já jsem na škole 24. rokem. A v době, kdy jsem končila vysokou školu, hledala tehdejší paní ředitelka učitele biologie a českého jazyka. Tak jsem jí oznámila, že já jsem dva v jednom (protože Bi-ČJ byla tehdy neobvyklá kombinace) a jsem tu dodnes a jsem tu ráda, jelikož tato škola je podle mého škola se srdcem.

3. Jaké předměty jste si vybrala učit a proč?

Vždy jsem ráda četla, tak literatura byla jasná volba. S ní je spojený samozřejmě i jazyk český, který je naprosto dokonalý. Na základní škole jsem chtěla češtinu spojit s dějepisem, ale na gymnáziu mě

díky skvělé paní učitelce uchvátila biologie. Prosadit si v té době neobvyklou kombinaci bylo náročné, ale povedlo se. Když se mě ptal pan docent, který učil na VŠ genetiku, jak souvisí čeština a literatura s biologií, odpověděla jsem: „Pane docente, o čem jsou romány? O životě! O čem je biologie? O životě!“

4. Jaké předměty jste na škole měla a naopak neměla ráda a proč?

Já jsem měla ráda všechny předměty. Já od 6 let ráda chodím do školy.

5. Jaký předmět byste nikdy nechtěla učit?

Asi němčinu – tu opravdu neovládám.

6. Jak dlouho vykonáváte práci učitelky?

Dlouho...

7. Chtěla jste někdy dělat i jinou práci, než učitelství?

Zatím ne... (Ačkoli, taková role v Národním divadle...)

8. Co byste poradila žákům, kteří také uvažují o práci učitele?

Nevím, zda právě já mohu radit, ale pro mě je nejdůležitější rada od mé

maminky: Nikdy nesmíš zapomenout, že jsi také chodila do školy.

9. Jak by podle Vás měla vypadat ideální učitelka?

No přece ideálně...

CESTA NEJMENŠÍHO ODPORU

Předmluva:

Pro mnoho studentů celé naší země je maturitní četba a s ní související nutnost věnovat se literatuře jedním z nejhorších aspektů maturitních zkoušek. Jistě se dá říct, že v době bohaté na efektivnější způsoby zábavy je to pochopitelné ale i přes to se spousta z vás bude muset kvůli maturitě přemoci a otevřít nějakou tu knihu. I když vím že spousta z vás má v plánu spoléhat se na různé alternativní metody získávání znalostí o maturitní četbě, rozhodl jsem se že pro ty kteří by si něco přečíst přeci jen chtěli ale nechtějí to zase přehánět sepíšu **Cestu nejmenšího odporu** jako pravidelné doporučení nejkratších, nejlépe čtivých a celkově co nejméně bolestivých děl, která si můžete přečíst.

Bílá nemoc- Karel Čapek

Karel Čapek, jedna z nejvýznamnějších figur české literatury, významný novinář a dramatik, ale především autor jednoho z nejkratších děl v seznamu maturitní četby. Jde o velmi důležité dílo, které bylo nadčasové svou kritikou tehdy sílící fašistické hrozby. To už nejspíš ale víte. Důležité je že Bílá nemoc je divadelní hra.

Jednou z výhod divadelních her je že se nesnaží plýtvat vašim časem. Nikdo nechce v divadle trávit celý týden, a tak na vás uvnitř útlé knížečky čeká mnoho dialogů sepsaných na méně než sto stranách, které se zbytečně nezdržují a posouvají příběh stále kupředu. Nemusíte se tak bát, že byste se snad museli prokousávat hromadou popisů krajiny na které se stejně nikdo u zkoušek ptát nebude. Na závěr se dá jen říct, že Karel Čapek byl opravdu

velmi schopný autor. Bílá nemoc se dobře čte, je krátká a nabízí příběh který je napínavý a slouží jako kvalitní ohled

za dobou kdy se Evropa postupně převracela do chaosu.

MATURITNÍ KULT

I přes to, že se čtvrtý ročník může zdát jako děsivé období není to úplně pravda. Poslední školní rok je totiž protkaný zástupem zábavných akcí, které nejspíš slouží k tomu, aby žáci na moment zapomněli na maličkosti, jako je třeba maturita. Pasování na čtvrtáky, stužkovací večírek a samozřejmě maturitní ples, na který se někteří těší už od prvních dnů na škole. Takové akce provází mnoho záludných tradic až okultního ražení, které jsou dodržovány přísněji než rituály Britské královské rodiny. Třídy si tak musí ze svých peněz nakoupit květiny, které následně předají do rukou vedení školy, aby jim je později během plesu Ředitel školy slavnostně vrátil. Podobné rituály však čtvrtáky rozhodně nemohou zastavit od toho, aby si zorganizovali svůj unikátní zážitek a tak všichni už z počátku roku pročítají

internetové seznamy otřepaných frází, aby zjistili, která se hodí na jejich originální stužky. Dlouhé debaty se rozjíždí uvnitř tříd a z nich jsou vysíláni členové maturitního výboru, kteří si tak mohou vyzkoušet roli válečných diplomatů. Navzdory pověstem o tom, jak přípravy plesu dovedou ničit mezilidské vztahy, se během debat sahá k nadávkám jen někdy. Jsme přeci jen dospělí. I přes to ale nevraživost jistě stoupá, a to i dokonce vůči některým učitelům. Snad někteří čtvrtáci prozatím svou touhu po krvi uklidní tak, že na výpomoc k plesu zotročí několik žáků nižších ročníků, jako to v minulosti provedli jim. A nám všem třem lidem, kterým je maturitní ples více či méně jedno nezbyvá než doufat, že místo rvaček zůstanou všichni u tichého pomlouvání v bezpečí a že se snad nakonec ples, večírek a i ta maturita povedou.

ZÁJEZD DO ANGLIE ZA HARRY POTTEREM A K MOŘI

V pondělí 17.10.2022 se naši žáci sešli v 11:30 u naší školy, kde čekali na autobus, a takto začal celý náš výlet. Měli jsme po cestě spoustu zastávek po ČR, Německu, Belgii i Francii. Konečná zastávka v Evropě byla, když jsme procházeli celní prohlídkou a autobusem najeli na podvodní vlak do Anglie. Psalo se úterý a my jsme přijeli k O2 aréně. Zde jsme měli rozchod na 45 min a vyrazili jsme metrem dál, z O2 na Waterloo. Zde nás naše paní průvodkyně provedla okolo úžasného London eye, viděli jsme Westminster, nemocnici svatého Tomáše, Big Ben, Buckinghamský palác, Leicester - na náměstí jsme zde opět dostali rozchod, abychom mohli naplnit své potřeby. Dále naše cesta vedla ještě k Trafalgaru a Covent garden. Večer jsme se vydali do Maidstonu, kde byl tzv. "meet place" a zde si nás vyzvedly naše rodiny. Jeli jsme se najíst a po náročném dni konečně spát. A už se psalo středeční ráno, snídaně byla fajn - cornflaky, pomerančový džus a tzv. everyday tea, což za mě bylo vážně super! Ovšem už bylo skoro 8:00 a v tu dobu už jsme měli být zpět na meet placu, takže jsme vyrazili. Na místo jsme dojeli, nastoupili do autobusu, všichni jsme se spočítali, a jeli jsme objevovat další krásy Velké Británie. Navštívili jsme útesy Beachy head, poté i Seven sisters a celý den jsme zakončili rozchodem trvajícím celé

odpoledne po úžasném Brightonu, kde se dalo najít opravdu všechno, a tím myslím vše, na co si jen můžete vzpomenout. Večer nás čekala zase cesta do Maidstonu a celý průběh večera i rána se opakoval.

Čtvrteční ráno se opět v 8:00 vyjelo z meet placu a naše cesta vedla k Windsor Castle, kde nám ale zkazilo plány deštivé počasí, ovšem to nám nikomu nezabránilo si ten den užít. Přeci jen zažít Anglii bez deště by nebylo ono! Po krásné stráveném poledni v městečku u Windsor Castle jsme se všichni sešli u autobusu, a konečně jsme se vydali na všemi očekávanou cestou za Harrym Potterem. Dojeli jsme k Ateliérům WB-Warner Bros a ty byly okouzující už jen od pohledu. Prošli jsme samozřejmě kontrolou, zda u sebe někdo nemá zbraně či teroristické pomůcky, a už jsme se vydali na samotnou pouť ateliéry, plné pravých kulis použitých v této úspěšné sérii. Bylo to opravdu úžasné a všichni jsme si z toho odnesli spoustu nových poznatků. Byl to úžasný zážitek. Byli jsme zde po dobu 4 hodin.. Večer a ráno opět probíhalo stejně, ale myslím si, že po tak náročném dni jsme byli všichni rádi, že jsme byli v pohodlí u rodin doma, a mohli jsme jim povyprávět o našich zážitcích.

V Pátek ráno jsme vyrazili do Greenwich, kde jsme se zastavili u nultého poledníku, který ze zeměpisu základních škol všichni určitě dobře znáte. Naši páni řidiči byli úžasní a za pomoci paní průvodkyně nám udělali velice hezkou okružní jízdu po Londýně, kterou jsme zakončili u Natural History Museum. Na Muzeum jsme měli čas kolem 3, 5 hodiny, abychom si ho mohli celé v poklidu projít. Pro mě osobně to byl opravdu velký zážitek, ale nejvíc se mi líbilo oddělení s divokými šelmami. Bylo to doslova okouzlující, ne jen všechny muzejní expozice, ale i samotné prostory, ve kterých je muzeum situované. Aby těch zážitků nebylo málo, jedné naší spolužačce se bohužel povedlo ztratit pas, tudíž jsme museli na úřadech zařizovat nový pas. Slečnu zde doprovázeli paní průvodkyně a pan učitel Milan Sotona a oběma patří velký obdiv za trpělivost, kterou zde museli mít. My ostatní jsme čekali v autobuse hned vedle úřední budovy. Po dlouhých 2 hodinách se konečně z úřadu vrátili, a mohli jsme jet k rodinám. Měli jsme sice zpoždění, ale za pohled na noční Londýn to i svým způsobem stálo. A najednou na nás čekal poslední večer s rodinami a myslím si, že každého to dosti zamrzelo. Sobotní ráno jsme se s našimi náhradními rodiči rozloučili naposledy a mnoho z nás toto loučení obřečelo, protože toto byl opravdu nezapomenutelný zážitek. Ovšem už bylo 8 hodin a museli jsme vyrazit na poslední zastávky, abychom se stihli vrátit domů. V Londýnské části zvané

Camden town jsme měli 2 hodinový rozchod k probádání obrovské tržnice. Mohli jsme si dojít na jídlo, koupit poslední suvenýry a načerpat co nejvíc anglické atmosféry. Z Camden town jsme se ne dlouhou cestou vydali k London bridge a přešli místní Tower Bridge, velice známý zvedací most. Po přejití tohoto mostu jsme došli i k samotnému Tower Castle, zde byl další rozchod, ale tentokrát už kratší, protože jsme museli stihnout dojít na nedaleké nástupiště. Ovšem nebylo to ledajake nástupiště, čekali jsme zde na naši loď a plavili jsme se již zpět k O2 aréně, kde byl poslední rozchod. Pak už jsme se vydali k autobusu a ne dlouho na to už i domů.

Páni řidiči řídili tak skvěle, že jsme stihli vlak z Anglie do Francie o celé 2 hodiny dříve. A věřte nebo ne, to bylo opravdu úžasné. Tentokrát už jsme po cestě měli méně zastávek, které však bohaté stačily. Psala se neděle 23.10, přibližně kolem 12:30 a my už jsme se úspěšně vrátili do Náchoda. Cesta byla za námi, nikomu se nic nestalo, a pro všechny to byl skvělý zážitek plný zábavy a radosti. Vzali jsme si už jen svá zavazadla, a vydali jsme se zase domů za našimi rodinami.

A hurá na cestu

Na útesech foukal silný vítr

Ani déšť nás nezastaví

Čas na malou pauzu

Česko vede

LÁSKA PŘES PANIKU

Bylo podzimní ráno, slunce hrálo a Tereza stála u okna pozorujíc rušnou ulici s bylinkovým čajem v ruce. Plné město jí dodávalo pocit, že nikdy není sama. Od té doby, co se její nejlepší kamarád Petr odstěhoval do Prahy kvůli vysoké škole, se Tereza cítí poněkud prázdná. Kamarádky má, rodiče jsou spolu, ale stejně nejvíce času trávila s Petrem. Petr byl jediný člověk v jejím okolí, který Terezu dokázal podržet v nejméně pěkných okamžicích. A ona zase jeho. Byla moc ráda, že se dostal na svou vysněnou vysokou školu, ale tak moc jí chyběl. Tereza si otřela slzu, která putovala směrem dolů po její kulaté tváři, do bílého svetru.

„Terezko?“ Ve dveřích se objevila mamka v županu a na obličejí měla napatlanou zelenou masku. „Půjdeš prosím do obchodu koupit mléko? Já vůbec nestíhám a ještě musím uvařit oběd a upéct perník. Dnes přijde Lucka s dětmi.“

„Jasně.“ Tereza se pousmála. Byla ráda, že má důvod jít ven. Tenhle krásný podzim, kdy se teprve zabarvuje listí a svítí sluníčko netrvá moc dlouho a každý by si ho měl užít naplno.

Šedé tepláky vyměnila za modré džíny a přes mikinu natáhla hnědý kabát. Potom se podívala do zrcadla na své rozčuchané vlasy.

Musela se sama sobě zasmát. Připadala si jako Hagrid z Harryho Pottera. Avšak vlasy se jí česat nechtělo, proto se rozhodla pro drdol. „Tím se nedá nic zkazit.“ Řekla si pro sebe.

Z nočního stolku, plného pokreslených papíru si vzala červenou peněženku a byla připravena jít. Při nazouvaní tenisek zvýšila hlas na rozloučenou tak, aby jí mamka slyšela. Tereza běžela dolů v pozitivní náladě. Když otevřela vchodové dveře, do obličejí jí narazil svěží, ale studený váněk. Rozhlédla se kolem sebe a užívala si přítomný moment. Neutíkat do budoucnosti a nevracet se do minulosti je umění.

Obchod byl kousek od místa, kde Tereza bydlela. Jen musela projít uličkou, která nebyla vždy bezpečná, ale je ráno, svítí sluníčko, tak co by se mohlo stát? Když se k uličce blížila, začínala mít sevřený pocit v krku, ale nebála se, pokračovala dál. Dokud se uprostřed cesty neobjevil mladý kluk, který byl podivně opřený o zeď obchodu a hlasitě dýchal.

Jako první Terezu napadlo, že kolem něj jen projde a nebude si ho všimát. Co když má v sobě nějaké omamné látky? Ale něco jí říkalo, že to je opravdu hloupý nápad. Pomalu se k němu přibližovala a jeho zrychlené dýchání zesilovalo.

„Ahoj.“ Řekla nervózně.

Ten kluk nereagoval. Jen se klepal, zrychleně dýchal a obličej si schovával do dlaně. Tereza začínala pomalu panikařit.

„Mám zavolat záchranku?“ Vykuňkala ze sebe. Nebyla si už ničím jistá. Ten kluk jí ale nepřipadal jako někdo, kdo bere drogy.

„Ne...“ Zamumlal. V jeho hlavě probíhala válka s fyzickými symptomy. Mravenčilo mu celé tělo, cítil, jak ztrácí cit ve svých nohách, lapal po dechu, protože měl pocit, že má málo kyslíku, jeho srdce mu chtělo vyskočit z hrudi, připadal si, jako by měl každou chvíli dostat infarkt. Tereza tušila, co by to mohlo být.

„To je panická ataka, vidíš?“ Přistoupila k němu blíž. „Víš, můj kamarád tím trpí taky, takže ti chci říct, že v tom nejsi sám.“ Opřela se vedle něj. Snažila se mu podívat do obličej, ale viděla jen zařaté zuby a svraštělé obočí. „Vše je absolutně v pořádku.“ Pohládila ho po zádech. „Chci ti pomoci, ale nevím, co ti na to pomáhá. Dokážeš se mnou komunikovat?“ Snažila se svou otázku vyslovit co nejjemněji a klidně. Ten kluk pootočil hlavu tak, aby byla stále opřená, ale aby se dokázal Tereze podívat do očí. Tereza mu věnovala ten nejkrásnější úsměv, který na svém obličej dokázala vykouzlit. Jeho zelené oči na ní zíraly a nedokázaly se odvrátit. Přeci jenom ten úsměv pomohl. Konečně viděla jeho obličej, byl krásný. Vypadal jako typický kluk z dnešních filmů pro dívky.

Jeho čelist byla ostrá, že by se s ní daly krájet jablka. „Terezo, prober se!“ Její vnitřní hlas jí okřikl. Teď není čas na snění, potřebuje pomoc.

„Zkus dýchat podle mě, jo?“ Navrhla. „Nadechneme se hluboce nosem.“ Oba se nadechli. Nebylo to pro něj příjemné a bylo to na něm dobře vidět, ale sám cítil, že to má smysl. „Zadržíme pět sekund.“ Tereza měla dobrý pocit, když ho viděla. Stále vypadal jako malé vyděšené stěně, ale pomalu se mu vracela vnitřní síla. „A dlouze vydechneme.“ Stále udržovali oční kontakt. „Výborně! A teď znovu.“ Tohle dechové cvičení zopakovali ještě tak sedmkrát a už se mezitím ten neznámý kluk občas zasmál.

„Tak jak ti je?“ Zeptala se.

„Teď už o dost líp. Děkuju...?“ Pozvedl obočí.

„Ah, jsem Terka.“

„Děkuju, Terko. Já jsem Honza.“ Podali si ruce a oba se usmívali od ucha k uchu. Honza právě zažíval zvláštní pocit euforie.

Začervenal se a poškrábal se vzadu na krku. „Máš.. krásný úsměv.“ Podíval se do země.

Tereza byla ještě červenější než jablko, které otrávil Sněhurku a hloupě se uculovala. „Ty máš zase moc pěkné oči.“ Zakuňkala. Honzovi se na tváři objevil úšklebek.

„Dáš mi svůj Instagram?“ Vrátil se mu jeho šarm a věděl, že Terezu chce pořádně poznat. Už teď o ní ale věděl, že je laskavá a určitě obětavá.

„Jasně.“ Stydlivě se zachichotala a Honza jí podal mobil s otevřenou aplikací. Tereza do vyhledávače naťukala své jméno a vrátila mu ho.

„Ještě jednou moc děkuju, Teri. Snad budeme mít šanci jít třeba ven. Pokud mě můj trenér nezabije. Jdu opět pozdě na trénink.“ Zasmál se a Tereza se k němu přidala.

„Já jsem měla jít tak před půl hodinou koupit mléko.“ Přiznala. To Honzu opět rozesmálo.

„No nic, musím běžet. Dám ti po tréninku vědět, jestli jsem živej. Pokud budu, tak čekej, že tě vytáhnou na moje

nejoblíbenější waffle ve městě.“ Mrknul na Terezu a rozběhl se pryč.

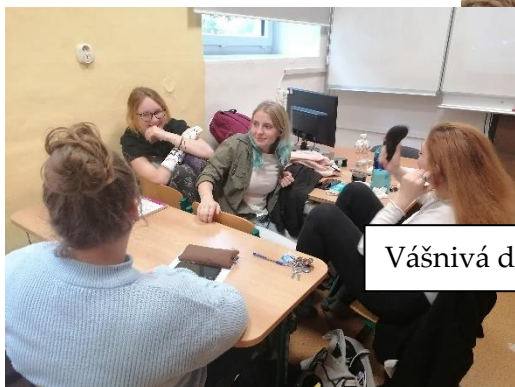
„Budu se těšit!“ Zakřičela a zamávala mu.

S obrovským úsměvem a klidným pocitem se konečně dostala do obchodu, kde koupila mléko a vracela se domů. Pokud bylo ráno před Honzou krásné, tak teď je ještě krásnější

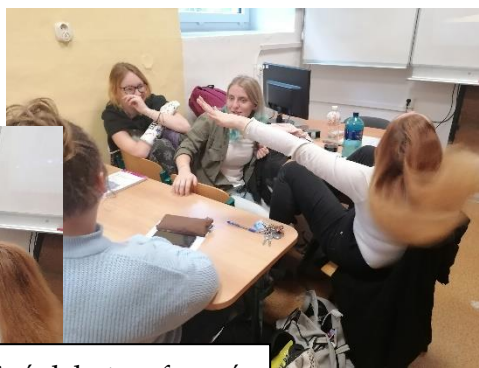
Tereza odemkla dveře a na chodbě stála mamka s vysavačem. „To jsi pro to mléko byla až v kravíně, ne?“ Zavtipkovala. „Co se tak usmíváš? Co se stalo?“ Matky a jejich šestý smysl. Okamžitě poznala, že je s Terkou něco v nepořádku, a nebo v pořádku? Kdo ví.

„Potom ti to řeknu.“ Mávla zasněně rukou.

Focení tříd

Vášnivá debata o focení

Závěrečné úpravy

Nervy při focení

Rozřazování a třídění na pořádnou fotku!

Soutěžní kvíz:

4. Kolik litrů je $1dm^3$?

- a) 1000l
- b) 1l
- c) Nejde to převést

5. Jaká chemická sloučenina je zapsaná špatně?

- a) SO_2
- b) H_2O
- c) $OHNa$

6. Jak komunikovaly mezi sebou hlídky na Wan-li čchang-čcheng?

- a) Kouřovými signály
- b) Vysílačkami
- c) Mobilem

7. Je Anglie v EU?

- a) Ano
- b) Ne

1. Kdy vznikla ČR?

- a) 1. ledna 1993
- b) 1. dubna 1993
- c) 1. února 1993

2. Podle jakého jazyka se značí světové strany na kompasu?

- a) Latina
- b) Angličtina
- c) Němčina

3. Jak se latinsky řekne nalevo?

- a) Superior
- b) Anterior
- c) Sinister

ONKO DEN

Dne 21. 9. 2022 proběhl Den s onkologií s názvem KROKY POMÁHAJÍ. Akci organizovala náhodská nemocnice a nám bylo ctí, že třída 2.S se podílela na zajištění organizace celé akce. Třída 3.S pro tuto akci vyrobila 1500 kusů stužek, které účastníci pochodu, který končil na náhodském Masarykově náměstí, zapichovali do velké makety stužky. Součástí programu byly i osvětové přednášky a stánky, které široké veřejnosti nabízely vhled do prevence onkologických onemocnění, ale i do péče o onkologické pacienty.

Žáci naší školy se pochodu rovněž účastnili a já jsem si při té příležitosti připravila anketu.

Zeptala jsem se 20 lidí na jejich názor. Tady jsou odpovědi našich účastníků.

1. Myslíte si, že chodit pravidelně k lékařům na preventivní prohlídku má smysl?

Ze všech účastníků pouze jeden neodpověděl ano.

2. Provádíte doma samovyšetření prsu?

Tři účastnice odpověděly, že to zkoušely, nejsou si ovšem jisté, že správně. Další tři odpověděly, že ne. Všech 10 mužů, kterých jsem se ptala, odpovědělo jednotně, že samovyšetření provádí manželce nebo přítelkyni. Zbytek samovyšetření provádí.

3. Znáte někoho s onkologickým onemocněním?

Je to bolestivé, ovšem pouze tři účastníci odpověděli, že nikoho takového neznají.

4. Souhlasíte s tím, že naše strava a pohyb hrají velkou roli v budoucnosti našeho zdraví?

V této otázce vyhrálo na 100 % ano.

Šéfredaktorka zkouší Nutridrinky

Ve stánku školy je pohoda

Symbolické připichování mašlí

CHVILKA POEZIE

Milí čtenáři,

je podzim, který se někdy může odrážet nejen na stavu přírody, ale i na stavu našich duší. Jedna z našich autorek se s podzimní náladou popasovala verši. Možná se vám zdají lehce dekadentní. Že nevíte, co je dekadentní? Pokud ještě nejste ve třetím ročníku, nepanikařte, dozvíte se včas, pokud už jste maturanti, nepanikařte, učte se...

Tma

Tam kde dříve panovalo štěstí,

bys dnes dostal pěstí.

Srdce tvé je černé,

a zmizelo z něj vše nádherné.

Tam kde dříve plála láska,

pod nohama zem ti praská.

Ruku v ruce jsi s láskou šel,

ale časem jsi na ni zapomněl.

Tam kde dříve přebývalo zdraví,

tě jenom kat popraví.

To, co tě dříve uzdravilo,

to ti už nezbylo.

A tak jsi tam kde temnota panuje,

a nic pro tebe už neexistuje.

Rudé růže

Mé srdce krvácí,

a bolest se pořád vrací.

Všechno kolem mě teď zčernalo,

jen nevím, jestli je to nastálo.

Všechna bolest uvnitř pulzuje,

s černotou se spojuje.

Slzy kanou po líčku,

a vytvářejí si cestičku.

Na kůži rudé krůpěje slziček,

už jenom malý kousíček.

Bolest pak rychle odejde,

ale na tom už teď nesejde.

Co bylo neexistuje,

a jenom minulost nás pronásleduje.

Čas otupělosti už přichází,

všechny city snadno zmrazí.

Přijde konec, tma a osvobození,

pak už jenom polapí tě to stvoření.

ROZHOVOR S MGR. PETROU HANUŠOVOU

Za naši další oběť jsme si zvolili paní učitelku Petru Hanušovou. Zde můžete vidět, jak to dopadlo.

1. Jak jste se dostala k práci učitelky, co Vás k tomu dovedlo?

Nikdy jsem nechtěla být učitelkou, ale ve 4. ročníku zdravotnické školy, jsem si podala přihlášku na medicínu a jako záchytný bod přihlášku na učitelství pro střední zdravotnické školy. Po absolvování přípravných kurzů na medicínu jsem se nakonec rozhodla, že bych přijímačky nedala a šla jsem na učitelství a moc mě to baví dodnes.

2. Proč jste si vybrala učit zrovna na naší škole?

Dostala jsem se na naši školu přes známou, která tady měla dceru a věděla, že hledají učitelku na pár hodin, a tak jsem ještě při studiu vysoké školy pár hodin učila.

3. Jaké předměty jste si vybrala učit a proč?

Vybrala jsem si odborné zdravotnické předměty, protože mě to baví.

4. Jaké předměty jste na škole měla a naopak neměla ráda a proč?

Na základní škole jsem neměla ráda matematiku a pokračovalo to i na střední. Jinak mě docela vše bavilo.

5. Jaký předmět byste nikdy nechtěla učit?

Proto bych právě nechtěla učit matematiku, fyziku a podobné předměty.

6. Jak dlouho vykonáváte práci učitelky?

Již dlouho, od pradávnických časů, od nepaměti.

7. Chtěla jste někdy dělat i jinou práci, než učitelství?

Ano, chtěla jsem být zdravotní sestrou, před tím letuškou a také pracovat na poště.

8. Co byste poradila žákům, kteří také uvažují o práci učitele?

Pokud jsou trochu blázni, mají smysl pro humor a nevdí jim vystupovat před veřejností, tak ať do toho jdou.

9. Jak by podle Vás měla vypadat ideální učitelka?

Prostě super, se smyslem pro humor...

NA TOMTO ČÍSLE SE PODÍLELI

Proč jsme se přidali?

Už roky mám zálibu v psaní, takže když mi paní učitelka Lázňovská řekla o založení časopisu, moc ráda jsem se přidala. Doufala jsem, že si to s ostatními redaktorkami hlavně užijeme, a to se doufám daří. Máme skvělou partu talentovaných lidí, na které jsem hrdá.

Andrea Homolová

Na to asi nemám úplnou odpověď. Zkráceně se mi zničehonic naskytla příležitost a já ji vzala s tím, že by to mohla být zábava. Upřímně jsem nečekala, jak moc se mi to bude líbit. Ačkoliv by se nějaké věci dali zlepšovat, tak si myslím, že jsme super tým plný šikovných lidí.

Karolína Szabó

Tak já jsem dělala na základce v jednom časopise a pak jsem viděla tu zprávu v Komens a jak se ráda pouštím do nových věcí, tak jsem to chtěla zkusit

Tereza Druckerová

Fotky jsou jako okna na místo, kde fotka byla pořízena a k věcem jako časopis fotky patří - aby ukázaly chvíle, na které se lidé můžou podívat

Jan Šubrt

Vidím to jako neopakovatelnou příležitost zjistit, co doopravdy zvládnou a možná chci také sama sobě dokázat, že trohu vybočovat rozhodně není špatně, pokud tomu, co dělám věřím.

Michaela Hejnyšová

Do časopisu jsem se dostala náhodou, když jsem s Kájou netrpělivě čekala na učitele, aby nám otevřeli školní dvůr, ale paní učitelka Lázňovská, která procházela kolem, nás odvedla do tělocvičny, kde se řešilo sestavení časopisové rady a už nebylo cesty zpět

Eliška Jelínková

+ Eliška Pudilová, Evžen Zachariáš a jeho maturitní příspěvky

NaZdraVÍ
školní časopis SZŠ Náchod
2022/23 – 1. číslo
listopad 2022